

D · N
12/12 1957

Flykt till frihet

Som vår korrespondent i Tyskland för några dagar sedan meddelade fortsätter flykten från den av ryssarna behärskade östzonen till Västtyskland i oförminskad, under senaste tiden till och med stegrad omfattning. Denna väldiga omflyttning är kanske det starkaste beviset på att förtrycket bakom järnridån innebär ett lidande för det stora flertalet människor. De som flyr från östzonen måste i regel lämna sina anhöriga och sin egendom; de flesta flyr illegalt och har åtminstone under vissa skeden varit hemfallna till straff om den kommunistiska polisen lyckats hindra flyktförsöket. Trots detta försiggår en massutvandring från Östtyskland som har få eller ens några motsvarigheter i nyare tid.

Flyktingarnas antal under olika tider framgår av följande sammanställning:

Till och med 1946	1 060 000	1953—1954	440 000
1947—1948	210 000	1955	230 000
1949—1950	380 000	1956	279 000
1951—1952	290 000	jan.-nov. 1957	243 000

I det hela har alltså mera än 3,1 miljon människor invandrat till Västtyskland från östzonen; exakta uppgifter om hur många som kommit efter krigets slut saknas, men antalet måste antas vara minst 2,5 miljoner. Detta innebär att den östtyska befolkningen på omkring 18 miljoner (inklusive Östberlin) minskat med åtminstone en halv miljon under tiden 1946—1955, medan den västtyska befolkningen stigit med åtskilliga miljoner under samma tid, genom naturlig folkökning med 2,5 miljoner. Av invandrarna till Västtyskland återvänder endast omkring 5 procent till östzonen, och av denna lilla grupp kommer ett stort antal senare definitivt tillbaka till Västtyskland.

Vid ankomsten till Västtyskland blir flyktingarna systematiskt förhörda; personer som av olika skäl anses olämpliga kan vägras tillstånd att invandra, men under senare tid blir i praktiken nästan alla som inte misstänkes vara kommunistiska agenter insläppta. Förhørsresultaten tyder på att de flesta utvandrar på grund av att de funnit situationen i östzonen olidlig. Ofta medverkar utan tvivel ekonomiska skäl, men alldeles särskilt framhävs det politiska förtrycket. Av stor vikt är att antalet ungdomar som på egen hand och utan anhöriga invandrar till Västtyskland är utomordentligt stort. År 1955

den östtyska befolkningen verkligen omvänt till kommunismen.

Invandrarna från östzonen kallas flyktingar; till denna invandrargrupp kommer "de fördrivna", som varit bosatta i områden vilka efter kriget ingår i Polen, Ryssland och Tjeckoslovakien. Antalet fördrivna, av vilka det stora flertalet kom till Västtyskland redan under kriget eller under åren närmast efter krigets slut, är omkring nio miljoner; fortfarande kommer årligen grupper av sådana tyskar vilka av olika skäl kvarhållits i de förut tyska delarna av Polen och Ryssland. Antalet i dessa länder och Tjeckoslovakien kvarboende tyskar torde emellertid numera vara nere i några hundra tusen. Det västtyska kravet, som intet politiskt parti vågar motsätta sig, att ett enat Tyskland skall återfå gränserna från 1937 — alltså från tiden före Österrikes och Tjeckoslovariens erövring — har med hänsyn härtill svagt reellt underlag. Att Tyskland bör återförenas, det är en princip som alla demokrater måste hålla på, även om det för närvarande inte synes möjligt att realisera den. Men att ett återförenat Tyskland skulle återfå Versaillesfredens gränser, det skulle innebära en väldig ny folkförflyttning med konsekvenser liknande dem som uppstod vid de tyska folkgruppernas fördrivande efter det andra världskriget.

utgjorde sådana invandrare under 24 års ålder omkring 25 procent av alla, och därefter har deras antal varit mellan 18 och 20 procent, av vilka mer än två tredjedelar unga män. De flesta ungdomar uppger att de utvandrat från östzonen huvudsakligen av politiska skäl. De finner det outhärdligt att vara tvungna att ingå i skilda kommunistiska organisationer för att nå ekonomiska och sociala fortkomstmöjligheter; de framhåller att den politiska lydaktigheten på alla områden är den mest uppskattade meriten. Att dessa ungdomar, som ständigt levat under en diktatur och efter tio eller tolv års ålder under en kommunistisk diktatur, känner förtrycket som en pina visar hur svårt det är att genom polissvälde och masspropaganda förslava ett folk. Särskilt ungdomens flykt och de uppgifter som flyktingarna ger

om ett allmänt missnöje i östzonen ger starkt stöd åt den vanliga västtyska uppfattningen att endast några få procent av

1101